

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om saltvandsfiskeri.

Fremsat den 26. februar 1960 af *fiskeriministeren*.

§ 1.

I § 1 i lov nr. 500 af 19. december 1951 om saltvandsfiskeri indsættes som nyt stk. 4:

„*Stk. 4.* Finske, islandske, norske og svenske statsborgere er med hensyn til retten til at drive lystfiskeri på dansk søterritorium med stang, pilk og lignende håndredskaber ligestillet med danske statsborgere. Fangsten må dog ikke gøres til genstand for forhandling. Ved kgl. anordning kan der fastsættes nærmere regler for

udøvelsen af dette lystfiskeri, ligesom der heri kan gives regler for andre udenlandske statsborgeres adgang til efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde og inden for samme rammer som foran nævnt, at udøve lystfiskeri på dansk søterritorium.“

De hidtidige stk. 4, 5 og 6 ændres til 5, 6 og 7.

§ 2.

Nærværende lov træder i kraft den 1. juli 1960.

Bemærkninger til lovforslaget.

Spørgsmålet om ligestilling mellem nordiske statsborgere med hensyn til at udøve lystfiskeri har været behandlet i Nordisk Råd, hvis juridiske nimands komité har udarbejdet det som bilag til nærværende lovforslag optrykte udkast til lovændringer, der i Danmark, Finland, Norge og Sverige må anses for nødvendige for at tilvejebringe ligestilling vedrørende lystfiskeri i havet.

Nordisk Råd har den 12. november 1958 vedtaget at henstille til regeringerne i Danmark, Finland, Norge og Sverige at søge gennemført ligestilling på det heromhandlede område efter de retningslinjer, som indeholdes i dette udkast.

På svensk initiativ har udkastet været drøftet på embedsmandsniveau ved et møde i Stockholm i efteråret 1959, hvor repræsentanter for fiskeridimensionerne i Danmark, Finland, Sverige og Norge var til stede.

På dette møde vedtoges det at søge sagen fremmet, således at nye regler sigtende til gennemførelse af Nordisk Råds fornævnte indstilling kunne træde i kraft i de 4 lande samtidig den 1. juli 1960.

Om selve lovforslaget bemærkes i øvrigt:

Når man i § 1 ikke har brugt det generelle udtryk „håndredskaber“, men udtrykket „stang, pilk og lignende håndredskaber“, er dette sket i overensstemmelse med fornævnte drøftelser i Stockholm, hvor man var enige om, at denne definition måtte anses for bedst at dække forholdet.

Bestemmelsen om, at den opnåede fangst ikke må gøres til genstand for forhandling, er indføjet i lovforslaget efter ønske fra fiskeriets hovedorganisationer og er af de øvrige nordiske landes fiskeridimensioner anerkendt som velbegrunnet, selv om man f. eks. fra svensk side dog har taget forbehold med hensyn til, om man der vil gøre denne bestemmelse til genstand for en egentlig lovfæstelse.

I lovforslaget er i øvrigt foreslået, at der ved kgl. anordning kan fastsættes nærmere regler for udøvelsen af det fornævnte lystfiskeri, således som det herefter gives åbent for finske, islandske, norske og svenske statsborgere.

Formålet med denne bestemmelse er at give mulighed for, for så vidt der skulle vise sig uheldig

konsekvenser i forbindelse med den måde, lystfiskeriet udøves på, og når nærmere erfaringer med hensyn til dette i øvrigt er indvundet, at kunne regulere dette på en sådan måde inden for de i lovforslaget fastsatte rammer, at dette ikke kommer i konflikt med andres berettigede interesser, herunder navnlig erhvervsfiskeriets.

I denne forbindelse bemærkes, at en tilsvarende adgang til regulering gennem kgl. kundgørelse er forudsat i den ordning af det heromhandlede forhold, der vil blive gennemført fra svensk side.

Endelig foreslås i lovforslaget, at der i fornævnte kgl. anordning kan optages bestemmelse om, at der efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde kan gives andre udenlandske statsborgere end nordiske adgang til at udøve lystfiskeri på dansk søterritorium inden for de samme rammer, som vil blive gældende for den nordiske ordning.

I de senere år har det vist sig ønskeligt, om man, navnlig af turistmæssige grunde, kunne give udlændinge, der ønsker at udøve lystfiskeri på rent sportsmæssig basis, eller som ønsker at deltage i fiskekonkurrencer, adgang hertil.

Da et sådant fiskeri ikke på nogen måde kan være til skade for erhvervsfiskeriet eller i det hele taget kan komme til at kolliderer med dets interesser, har man fundet det rimeligt at foreslå, at der åbnes adgang til at tillade dette efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde.

Ordnningen vil blive gennemført således, at tilladelserne meddeles af de lokale fiskerikontrolstationer i det område, hvor lystfiskeriet ønskes udøvet, og efter at kontrollen har konstateret, at det drejer sig om rent sportsfiskeri.

Medens man i den ordning, som man fra norsk side vil gennemføre, har til hensigt at etablere en fuldstændig ligestilling mellem skandinaviske og andre udenlandske statsborgere, har man ikke mindst af kontrolmæssige grunde fundet det rigtigst at foreslå en mere snæver ordning nærmest svarende til den, der agtes gennemført i Sverige, hvor tilladelser for andre udlændinge end de nordiske i overensstemmelse med nærmere i kgl. kundgørelse fastsatte regler vil kunne gives af fiskeristyrelsen, lensstyrelsen eller politiet.

Udkast til lovændringer, der i Danmark, Finland, Norge og Sverige må anses nødvendige for at tilvejebringe ligestilling vedrørende sportsfiskeri.

Danmark.

Udkast til forslag til ændring af lov nr. 500 af 19. december 1951 om saltvandsfiskeri.

I § 1, stk. 4, indsættes som nyt 1. pkt.:
Finske, islandske, norske og svenske statsborgere er med hensyn til retten til at drive lystfiskeri med håndredskaber langs kysten ligestillet med danske statsborgere.
Det hidtidige 1. pkt. ændres til 2. pkt.

Bemærkninger til udkastet.

Efter den gældende lov om saltvandsfiskeri er retten til fiskeri, herunder lystfiskeri, på dansk søterritorium forbeholdt personer, der har dansk indfødsret eller i de sidste 2 år har haft fast ophold i Danmark. Om retten til fiskeri i ferske vande, d. v. s. indsøer, åer o. lign., gælder derimod ingen særlige regler for udlændinge, idet retten tilkommer ejeren af det pågældende vand eller de tilstedende lodsejere, der oftest har udlejet retten til enkeltpersoner eller foreninger.

I foranstående udkast er retten for statsborgere i de øvrige nordiske lande udformet i overensstemmelse med det i Nordisk Råds juridiske udvalgs indstilling nr. 6/1956 anførte, jfr. Nordisk Råd, 4. sess. 1956, s. 1155. Begrebet lystfiskeri indebærer, at der alene er tale om en ret til ikke-erhvervs-mæssigt fiskeri. Fiskeri med afsætning af fangsten for øje falder således uden for bestemmelsen. Udtrykket „håndredskaber“ er ikke søgt nærmere afgrænset i lovteksten, men det er efter sammenhængen klart, at der hermed alene sigtes til sådanne redskaber, som sædvanligvis benyttes til lystfiskeri, d. v. s. kaste- og medestænger, pilk o. lign. redskaber.

Finland.

Utkast till lag om ändring av lagen om fiske den 28. september 1951.

Till 2 § 1 mom. fogas ett sålydande tillägg:

I motsvarande mån ägä även danska, isländska, norska och svenska medborgare rätt att idka husbehovs- och rekreationsfiske.

Bemærkninger til udkastet.

Enligt gällande lag om fiske (503/51, 2 §, 1 mom.) äger endast finsk medborgare med stadgade inskränkningar rätt att idka fiske i saltsjön utom byrågång så ock vid de havsstränder samt i havet befintliga holmar och skär, som tillhör staten, men ej tillyder visst hemman eller av någon under särskilda villkor innehaves. Syftemålet med ifrågasvarande förslag vore att utvidga sagda rätt att gälla även danska, isländska, norska och svenska medborgare. I överensstämmelse med vad vid ärendets behandling i Nordiska rådet föreslagits, har förslaget inskränkts till att avse endast icke yrkesmässigt fiske. Då i lagen (65 §) om fiske av sagda slag använts benämningen husbehovs- och rekreationsfiske, har samma uttryckssätt föreslagits även för nu ifrågasvarande fall.

Emedan fiske i övriga vattendrag icke är inskränkt att avse endast finska medborgare och då i lagen om fiske använts uttrycket invånare i by, vilken enligt lag äger rätt att under stadgade förutsättningar idka husbehovs- och rekreationsfiske, i praktiken ansetts avse även i byn tillfälligt vistande, bl. a. semesterfirare, har vidare lagändringar icke ansetts nödiga i detta sammanhang.

Norge.

Utkast til lov om tillegg til lov av 2. juni 1906 om forbud mot at utlendinger driver fiske m. v. innenfor Norges fiskerigrense.

I lov av 2. juni 1906 om forbud mot at utlendinger driver fiske m. v. innenfor Norges fiskerigrense får § 1 dette tillegget som ny andra led:

Dette gjelder dog ikke sportsfiske med håndredskap.

Bemærkninger til udkastet.

Når det gjelder sportsfiske i saltvann finnes de norske bestemmelser i lov av 2. juni 1906 om forbud mot at utlendinger driver fiske m. v. innenfor Norges fiskerigrense.

Det fremgår her av lovens § 1 at det er forbudt for andre enn norske statsborgere eller innvånere av riket å drive fiske innenfor den norske fiskerigrense. Ifølge lovens § 5 er disse regler ennå strengere når det gjelder saltvannsfiske i Finnmark. Loven er absolutt og gjelder alle slags former for fiske, også sportsfiske.

Videre er det loven av 27. februar 1930 om laks- og ørretfiskeriene. Det fremgår her av lovens § 2 at dette fisket er fritt for norske borgere med visse unntak som følger av § 1. Det opplyses i landbruksdepartementet, som laks- og ørretfiskeriene sorterer under, at man her ikke griper inn mot andre enn norske statsborgere som fisker laks- og sjøørret ved kysten på annen måte enn mot norske statsborgere.

Når det gjelder andre fiskesorter, som reguleres av loven av 1906, er problemstillingen mere innviklet. Man bør dog i loven av 2. juni 1906 kunne skyte inn et nytt ledd i § 1 mellom første og siste ledd som kunne lyde som følger: „Dette gjelder dog ikke sportsfiske med håndredskap.“ Det ville da være nødvendig med en klarere definisjon av begrepet sportsfiske, også da av begrepet håndredskap.

Problemstillingen for det norske fiskeridepartement er nå at fiskeriorganisasjonene på Østlandet har protestert mot den formen for sportsfiske som norske sportsfiskere driver. Disse protestene er imidlertid for en stor del basert på at disse sportsfiskerne selger sin fangst. Hvis en slik

lovendring som foreslått skulle ha sjanse for å gjennomføres, måtte det da være underforstått at sportsfiskerne ikke kunne selge sin fangst. Det kunne derfor være spørsmål om å formulere unntaksbestemmelsen slik, at man understreket at det bare gjaldt sportsfiske, hvor fangsten ikke omsettes.

Når det gjelder den begrensning som ligger i begrepet håndredskap kunne det være spørsmål om å regne opp de former for håndredskap som kan brukes, men dette støter på ganske store vanskeligheter, idet enkelte former for håndredskap, f. eks. pilk o. l., jo også brukes av yrkesfiskere.

Den beste løsningen for Norges vedkommende må derfor være at man legger hovedvekten på at fangsten ikke kan selges. I motivene til lovforslaget måtte det slås fast at fangsten ikke kan omsettes, da det ellers ikke vil kunne oppfattes som sportsfiske.

Hverken landbruksdepartementet eller fiskeridepartementet, som har med disse sakene å gjøre, har ennå drøftet spørsmålet om en nærmere definisjon av begrepet sportsfiske og av begrepet håndredskap.

Sverige.

Utkast till lag angående ändring i lagen den 1. december 1950 (nr. 596) om rätt till fiske.

Härigenom förordnas, att 4 och 21 §§ lagen den 1. december 1950 om rätt till fiske skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

4 §.

Likställd med svensk medborgare med avseende å fiske i allmänt vatten är utlänning, som sedan minst två år har hemvist i riket;

medborgare i Danmark, Finland, Island eller Norge i fråga om rätt att med handredskap bedriva fritidsfiske i havet; samt utländsk innehavare av enskild fiskerätt i fråga om rätt att från det enskilda vattnet sträcka fast redskap vidare ut i allmänt vatten.

I övrigt må den som ej är svensk medborgare bedriva fiske i allmäntvatten endast efter tillstånd av Konungen.

21 §.

Likställd med svensk medborgare med avseende å fiske enligt föreskrifterna i 6—20 §§ är

utlänning, som sedan minst två år har hemvist i riket;

medborgare i Danmark, Finland, Island eller Norge såvitt fråga är om fritidsfiske med handredskap i havet; samt

annan utlänning, i den mån Konungen så bestämmer.

Denna lag träder i kraft den . . .

Bemærkninger til udkastet.

1) Skäl tode finnas att i detta sammanhang reglera frågan om de här i riket bosatta utlänningarnas rätt til fiske. Lämpligen torde man i Sverige kunna ansluta sig till den i övriga nordiska länder tillämpade grundsatsen, enligt vilken med landets egna medborgare jämställes utlänningar som är bosatta i landet. Det kan därvid vara rimligt att, i likhet med vad som är fallet i Danmark, uppställa krav om två års bofasthet för uppnående av jämställdhet. Då flertalet i Sverige bosatta personer, som icke har svenskt medborgarskap, är medborgare i något av de nordiska grannländerna, kommer den föreslagna lagändringen att framför allt avse personer från dessa länder. Om den genomföres, skulle bl. a. en medborgare från annat nordiskt land än Sverige efter två års vistelse i vårt land kunna bliva yrkesfiskare i Sverige.

2) Utöver vad under punkt 1) berörts erfordras regler, som tager sikte på medborgare i övriga nordiska länder på tillfälligt besök i Sverige. I sådana regler måste två för vår fiskelagstiftning nya begrepp införas: fritidsfiske och handredskap.

Det hade legat nära till hands att införa begreppet icke yrkesmässigt fiske. Svårig-

heterna att avgränsa dette har emellertid nyligen berörts i annat sammanhang (se Kungl. Maj:ts proposition nr. 151/1957 och tredje lagutskottets utlåtande nr. 21/1957, s. 17). Med hänsyn härtill har i stället uttrycket fritidsfiske valts. Utmärkande för dette är att fisket ger blott obetydliga fangster, vilka icke försäljes och icke bör försäljas.

Vad angår begreppet handredskap torde icke heller detta behöva föranleda större vanskligheter vid tillämpningen. Till denna grupp är att hänföra två av fritidsfiskares vanligaste redskap, nämligen dels spö, dels pilk m. fl. liknande redskap. Även här kan gränssfall tänkas förekomma, vilka dock knappast behöver föranleda större svårigheter. Något avgörande skäl mot att införa begreppet synes icke föreligga.

3) 4 § har uppställts så, att likställighetsfallen behandlats i ett första stycke och den generella dispensregeln därpå i ett andra stycke.

4) De försvarspolitiska betänkligheter, som framkommet under ärendets behandling, torde icke böra tillmätas större betydelse. Det förtjänar framhållas, att den föreslagna lagändringen, därest den genomföres, självfallet icke kommer att berättiga icke svenska medborgare till att erhålla tillträde till skyddsområden.

5) 21 § har uppställts på likartat sätt som den föregående, vilken avser allenast allmänt vatten, d. v. s. vatten 300 m utanför stranden och utåt. I 21 § behandlas fritt fiske i enskilt vatten, d. v. s. i havet 300 m närmast stranden. Att fisket här blir öppet för utlänning, som vistats två år i landet, och för nordiska medborgare i övrigt i samma utsträckning som enligt 4 § är betydelsesfullt och bör uttryckligen inskrivas i själva lagen. Det är nämligen icke tillfyllest att Kungl. Maj:t i administrativ ordning likställer nordiska medborgare med svenska i förevarande avseende.